

Kathy's ervaring met het traject 'Verder na kanker'

Ik ben Kathy. Ik ben 41 jaar oud en kreeg 2 jaar geleden te horen dat ik kanker had. Dat nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel, want ik leefde erg gezond. Gezond eten, veel bewegen en zelfs wat sporten. Ik rookte niet, dronk niet en toch kreeg ik het verdict.

*Zoals voor de meesten ging ik door een hel. Hoe ik het allemaal overleefde, ik vraag het me nog steeds af. **En al kon ik rekenen op de steun van een empathische man en de steun van mijn 2 kinderen, toch moet je er alleen door.** Naast mijn gezondheid heb ik veel verloren: mijn werk, mijn dromen, mijn vrienden, mijn waarden... Er doet zich een aardverschuiving in je eigen leven voor, en het gaat voor een groot stuk met jou aan de haal. Als ik maar dacht ergens controle over te hebben, dan zorgde die kanker wel voor de nodige ontnuchtering.*

Ik heb er mij doorgeslagen, maar zowel de letterlijke als de figuurlijke littekens hield ik eraan over. En die littekens blijven gevoelig, soms heel gevoelig. Toen ik het aanbod tegenkwam voor het volgen van dit traject heb ik niet lang getwijfeld. Dit was misschien wel hetgeen dat ik miste. Ik zal eerlijk zijn, het was met knikkende

*knieën dat ik het inloophuis binnenstapte. En ondanks het warme onthaal besef je dan ineens in welke groep je zit. En die twijfel bleef hangen tot we met elkaar kennismaakten. Vol moed begon ik me voor te stellen, maar ik was nog geen zin ver en de emoties knepen mijn keel al dicht. De tranen, ver weggestoken, waren daar ineens. Maar tegelijkertijd voelde ik een warmte om me heen. Geen mensen die ongemakkelijk op hun stoel schoven, maar ik voelde plots een hand op mijn schouder. De begeleidster zei rustig dat mijn verdriet er gewoon mocht zijn. **Het was misschien wel de sfeer van een thuishaven die me vlug op mijn gemak stelde. Hier was ik veilig, hier mocht ik mezelf tonen zoals ik was - wie ik werkelijk was.** Gelukkig was ik niet de enige 'snotteraar', maar het creëerde wel een sfeer van vertrouwen. Ook in de verdere sessies mocht ik die gemoedelijkheid en het vertrouwen sterk ervaren. O 'by the way', voor alle duidelijkheid, we hebben daar niet alleen zitten 'bleiten', hoor. We hebben daar soms ook goed gelachen. **Na elke sessie gingen we een ton minder zwaar naar huis. Mijn rugzak woog iedere keer minder zwaar bij vertrek dan bij aankomst. En hoe fijn, ik zag mensen in de groep echt openbloeien.***

*Ik heb veel geleerd tijdens het groepstraject 'Verder na kanker'. De behandeling mocht dan wel voorbij zijn, maar het leven van ervoor is niet het leven van erna. Ik ben mezelf wel een paar keer tegengekomen, maar het is, ondanks alles, echt fijn om te ervaren dat je niet alleen met al die issues worstelt. Zo kon ik voor mezelf eindelijk wel toegeven dat ik mij bij momenten echt eenzaam voel, soms zelfs wat verlaten, al heb ik een liefdevol gezin en een paar goede en begripvolle vrienden. **Het blijft zo moeilijk om echt te vertellen wat erin mij omgaat. Dit traject heeft mij geleerd om meer in te zetten op een verbindende communicatie. Ook stilstaan bij mijn waarden was belangrijk voor mij, want sommige waren wat ondergesneeuwd en andere blijken toch niet zo belangrijk dan ik dacht. Daarom ben ik blij dat dit traject op mijn pad kwam. Bedankt hiervoor!***

Kathy

➔ Kruiste de diagnose van kanker ook je pad? Wil je samen met andere lotgenoten stilstaan bij de impact van kanker(behandelingen) op je leven?
En bij hoe je (anders) verder gaat?

Op 8 oktober 2024 gaan we met een klein groepje samen op weg naar herstel.

Meer info

✓ In deze flyer: <https://www.karencoacht.be/wp-content/uploads/2024/07/Traject-Verder-na-kanker-Ronse.pdf>

✓ Via Samana: aanbod@samana.be - 02 211 35 65

✓ Via Inloophuis Sabel (Ronse): sanspeur.jp@skynet.be - 0475 46 37 22